

ρήθησαν και διατηροῦνται ἔτι. Ἐκ τῶν ἀτυχῶν τούτων πλασμάτων τα 1430 ἦσαν ὅλως ἐγκαταλελειμμένα εἰς τὸν κόσμον.

Καὶ ὅλα ταῦτα προνοεῖ καὶ φροντίζει αὐτὴ ἡ πόλις. Ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ ἰδιωτικὰ τῶν πασχόντων ἄσυλα, ἅτινα εἰς πολλὰς χιλιάδας δυστυχῶν παρέχουσι κατ' ἔτος παντοίας εὐεργεσίας καὶ ἑκατομύρια δαπανῶσι πρὸς τοιούτους σκοπούς. Ἀλλ' οὐδὲν μαρτυρεῖ τὴν ἀθλιότητα τοῦ συγγρόνου ἐν ταῖς μεγαλοπόλεσι βίου, ὅσον αἱ ἐκδόσεις τῶν δύο ἐν Βερολίῳ „Ἀσύλων τῶν Ἀνεστίων“, τοῦ τε δημοσίου καὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ. Διακόσιαι χιλιάδες ἄνθρωποι κατὰ τὸ 1885, διαρκῶς ἐν Βερολίῳ μένοντες ἢ ἐπὶ μικρὸν χρόνον ἐκεῖ διατρίψαντες, δὲν εἶχον, κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον, ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει, ἀνεπαύθησαν δ' ἐπὶ μίαν ἢ πλείους, χεμερινὰς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, νύκτας ἐν τοῖς ἀσύλοις ἐκείνοις.

Χάριν τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν τέκνων τῶν ἀπορωτέρων τῆς κοινωνίας τάξεων λειτουργοῦσι 146 Δημοτικά σχολεῖα μετὰ 2400 διδασκάλων καὶ διδασκάλισσών. Εἰς ταῦτα φοιτῶσι 133,000 παιδιὰ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἡ δὲ πόλις ἐξοδεύει πρὸς τοῦτο κατ' ἔτος 6,255,000, ἥτοι δι' ἑκάστον παῖδα 46 μάρκας, ὑπὲρ τὰς 70 δηλ. σημερινὰς δραχμάς.

Ἀλλὰ τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον καὶ γονιμώτατον εἰς ἀριθμὸς κεφάλαιον τῆς στατιστικῆς τοῦ Βερολίνου εἶνε τὰ ἀστυνομικά, πρὸς ᾧ συνδέονται τὰ δικαστικά καὶ τὰ τῶν φυλα-

κῶν. Κατὰ τοῦτο ἡ ἀστυνομία τοῦ Βερολίνου ἀποτελεῖται ὑπὸ 400 ὑπαλλήλων, 160 ἀστυνομικῶν ἀξιωματικῶν καὶ 3400 κλητῆρων. Τὸ πολυάριθμον τοῦτο προσωπικὸν ἀπησχόλησαν κατὰ τὸ ἔτος 1885 οὐχὶ ὀλιγώτεροι τῶν 58,000 υποθέσεων, ἥτοι 4100 καταγγελίας φυλακισθέντων προσώπων, 51,320 καταμηνύσεις περὶ ἐγκλημάτων καὶ πλημμελημάτων καὶ 1813 ὅλαι καταγγελίας περὶ κιβδήλων νομισμάτων κτλ. Ἐκ τῶν φυλακισθέντων οἱ 2300 ἐκλέψαν, οἱ 30 ἐλήστευσαν, οἱ 137 ἐπλήγωσαν, οἱ 16 ἐφόνευσαν ἢ ἀπεπειράθησαν τοῦτο, ἄλλοι 137 προσέβαλον τὴν δημοσίαν ἡθικὴν, 300 δὲ ἀντέταξαν βίαν κατὰ τῶν ὀργάνων τῆς ἀστυνομίας. Ἐκ δὲ τῶν καταμηνύσεων 10,000 ἐγένοντο ἔνεκα κλοπῆς, 72 ἔνεκα ληστείας, 2770 περὶ ἀπεικταίων, 350 περὶ θυμάτων ἐξ αὐτοκτονίας καὶ 270 ἔνεκα κακώσεων.

Τὸ „Λεύκωμα τῶν Κακούργων“ ἐπλουτίσθη μὲ 363 νέας φωτογραφίας, περιέχει δὲ τῶρα ἐν ὅλῳ 3825, ἐξ ὧν 36 φωνέων καὶ 1045 τοιχωρύχων. Εἰς τὰ κρατητήρια τῆς Ἀστυνομίας ὠδηγήθησαν ἐν ὅλῳ 26,435 ἄτομα ἐκ τούτων 9054 δι' ἐπαίτειαν, 8300 γυναῖκες ἀνήθικοι, 5185 ἀνέστιοι καὶ ἐν ὑπαίθρῳ κατακλιθέντες, 1826 δι' ἀταξίας ἢ ἀκοσμίας ἐν ταῖς ὁδοῖς. Ὑπὸ τῶν δικαστηρίων καταδικάσθησαν ἐντὸς τοῦ ἔτους 12,374 ἄτομα, τὸ ὅποιον σημαίνει — κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ γερμανικοῦ κειμένου — ὅτι 1 ἐκ τῶν 68 κατοίκων τοῦ Βερολίνου εἶνε πάντοτε ἀταξεδδικασμένος.

ΦΥΛΛΙΔΑΣ ΚΑΙ ΧΑΡΙΤΩ.

(ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ.)

(συνέχεια).

„Ἀλλὰ τί τὸ ὄφελος, Χαριτῶ μου, κανεὶς δὲν ἔδωκε προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους σου. Τὴν ἴδια στιγμή μάλιστα ἓνας ἀφηλός, δυνατὸς ἄνθρωπος πετάχθηκε ἔξω λυσσασμένος ἀπ' τὴν αὐλὴν καὶ ἔτιναξε τὴν λόγχην του ἐπάνω ἔστην ἀρκουῖδα, καὶ τὴν ἔτυχε ἔστην μέσῃ. Κι' ἓνας ἄλλος ἔκαμε τὸ ἴδιο· ὅλοι πῆραν τότε θάρρος καὶ ἤρχισαν νὰ κτυποῦν καὶ νὰ τὴν τρυποῦν μὲ τὰ μαχαίριά τους ἀπὸ κοντὰ. Ὁ ἀνδρεῖος κλέπτης δὲν προδόθηκε ὡς τὸ τέλος οὔτε μὲ καμμιὰ φωνή, οὔτε μὲ κλαῦσιμον, ἐβογγοῦσε μόνον καὶ ἐμούγγριζε ὅσο ποῦ ἔσφυγχε. Τέτοιον φόβον ὅμως εἶχε σκορπίσει ἔς ὅλην τὴν πόλιν, ποῦ δὲν ἐτόλμησε κανεὶς πρὶν ξημερῶσιν νὰ ἀγγίξῃ καὶ μὲ τὸ δάκτυλό του τὸ σκοτωμένο ἐκεῖνο θηρίον. Μόνον ἓνας μακελλάρης ἔδειξε μεγαλειότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους θάρρος καὶ ἔκοψε τὴν κοιλιὰ τῆς ἀρκουίδας καὶ ἔτση ἔβγαλε ἀπὸ μέσα τὸν πεθαιμένο κλέφτη.“

„Οἱ ἄλλοι κλέφται πῆραν τὸν θησαυρὸν τους ἀπὸ τὸ μνήμα ἐκεῖνο καὶ ἔφυγαν μακριὰ ἀπὸ τὰ μέρη τῶν Πλαταιῶν. Ἀλλ' ἡ κυβέρνησις ἐσέκλωσεν ὅλο τὸ στράτευμα ἔσθ' ποδᾶρι καὶ διέταξε νὰ γυρίσουν ὅλη τὴν χώρα καὶ ἔτση τοὺς ἐπίασεν ὅλους. Τὴν ἄλλην ἡμέραν, λέγουν, τοὺς ἔρριψαν καὶ τοὺς κατεξέσχισαν τὰ θηρία ἔστην μεγάλην ἐδρτὴ τοῦ Δημοχάρους. Δὲν ἔχουμε λοιπὸν νὰ φοβηθοῦμε διὰ τὸν Φυλλίδαν μας.“

„Καλέ, αὐτὴ εἶνε μία φοβερὴ ἱστορία, Εὐτυχίς“, εἶπεν ἡ κόρη, „ἀλλ' ἂν δὲν ἀπατώμαι, νομίζω, ὅτι τὴν ἐδιάβασα ἄλλοτε ἔς ἓνα βιβλίον· νομίζω, ὅτι τοῦ τὴν ἠόλλησεν ὁ πραγματευτὴς ἔσθ' ὁ Παγκλέων.“

„Αὐτὸ δὲν τὸ πιστεύω, παιδί μου! Ὁ τὸν κόσμον συμβαίνουν καμμιὰ φορὰ τέτοια πράγματα, ἡγουν τόσοι πε-

ρίεργα καὶ θαυμάσια, ποῦ δὲν ἔμπορῇ οὔτε νὰ τὰ φαντασθῇ καὶ ἓνας ποῦ γράφει βιβλία. Ὁ κόσμος εἶνε ἄνω κάτω, παιδί μου· οἱ ἄνθρωποι εἶνε σήμερον τὴν ἡμέραν τόσοι κακοί, ποῦ δὲν φοβοῦνται οὔτε ἀπὸ τοὺς ὁμοίους των οὔτε ἀπὸ τοὺς Θεοὺς. Φαντάσου, Χαριτῶ μου, ὑπάρχουν μάλιστα ἄνθρωποι, ποῦ δὲν πιστεύουν καὶ εἰς τοὺς Θεοὺς.“

„Δὲν ἔμπορῇ νὰ φαντασθῶ τέτοιους ἀνθρώπους“, εἶπεν ἡ Χαριτῶ. „Ἡ πίστις εἶνε μέσ' τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, βαθεῖα, πολὺ βαθεῖα, βαλμένη. Δὲν ἔμπορῇ καὶ τὸν κόσμον νὰ τὸν φαντασθῶ χωρὶς τὴν κυβέρνησιν τοῦ Θεοῦ.“

„Καλέ, αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ ἦνε βλάκες. Διὰ τί τάχα νὰ ὑπάρχουν οἱ ναοὶ μας τότε; Ἦγουν θέλω νὰ πῶ, ἀφοῦ μὴ καὶ καλὴ ὑπάρχουν ναοί, θὰ ὑπάρχουν βέβαια καὶ Θεοί, καθὼς ἐπειδὴ ὑπάρχουν σπῖτια διὰ τοὺς ἀνθρώπους, διὰ τοῦτο ὑπάρχουν καὶ ἄνθρωποι. Ἐτση δὲν εἶνε κόρη μου;“

Τὴν βαθυνουστάτην ταύτην περὶ ὑπάρξεως Θεοῦ ἀπόδειξιν τῆς τροφῆς τῆς δὲν ἠθέλησε διόλου νὰ ἀνασκευάσῃ ἡ Χαριτῶ, καὶ ἤρχισε νὰ ἐτοιμάζεται διὰ νὰ κατακλιθῇ, πρὸς δ' ἔσπευσε νὰ τὴν βοηθήσῃ ἡ Εὐτυχίς. „Ξεύρεις, Χαριτῶ“, ὑπέλαβεν αὐτὴ, „αὐτὸς ὁ Θράσυλλος δὲν πιστεύει εἰς κανένα Θεόν. Ὁ Παγκλέων μὲ τὸ εἶπε κι' αὐτό· ἀφοῦ, λέγει, πῆγε κι' ἐμεινεν ἐν ἔτος ἔσθ' Ἀθήνας, ἐκεῖ ποῦ οἱ φιλόσοφοι γυρνοῦν τὰ κεφάλια τῶν νέων, τὰ ἦθη του ἐχειροτέρευσαν. Ναι βέβαια, αὐτοὶ οἱ φιλόσοφοι πολὺ κακὸν κάμνουν ἐκεῖ ἔσθ' Ἀθήνας, διδάσκουν τοὺς νέους, ὅτι δὲν χρειάζεται νὰ ὑπάρχουν Θεοί, καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχουν, καὶ ὁ κόσμος χωρὶς Θεοὺς πηγαινέι ἔμπροσθά. Να μὴν εἶπαν, λέγεις, τέτοιαις φλυαρίαις καὶ ἔσθ' ὁ Φυλλίδα μας;“

„Ἐννοιά σου, καὶ οἱ φιλόσοφοι δὲν εἶνε ὅλοι οἱ ἴδιοι.“

υπάρχουν καὶ φιλόσοφοι, οἱ ὅποιοι μόνον ὠραῖα καὶ ὑψηλά πράγματα λέγουν καὶ σκέπτονται περὶ τῶν Θεῶν. Καὶ αὐτοὺς θὰ πλησίασεν ὁ Φυλλίδας μᾶς· δι' αὐτὸ δὲν φοβοῦμαι. Θὰ μᾶς ἔλθῃ βέβαια σοφώτερος, πιστεύω, δὲν θὰ ἔχασεν ὅμως τὴν θρησκείαν τοῦ διόλου."

Ἡ τροφὸς ἐδίπλωσεν ἐπιμελῶς τὰ φορέματα, τὰ ὅποια ἀπεδύθη μὲ τὴν βοήθειάν της ἡ Χαριτώ, καὶ τὰ ἔβαλεν ἐντὸς πολυτελῶς διαπεποιλημένης ἱματιοθήκης, ἥτις ἔκειτο κατὰ τὴν ἄκρην τῆς κλίνης. Κατόπιν ἔλαβε τὸ φῶς καὶ ἐπῆγε νὰ κατακλιθῇ καὶ αὐτὴ εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον.

IV.

Ἄμα τῇ ἐπαύριον ἡμέρᾳ ἀνεχώρησεν ἐνωρίτατα ὁ Χαιρέας, ὑποσχεθεὶς νὰ στείλῃ μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας ἓνα ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ μετὰ τινων δούλων, διὰ νὰ παραλάβωσι τὰ ἡγορασμένα κτήνη. Καὶ ἡ Χαριτὼ ἀφῆκεν ἐνωρὶς τὴν κλίνην της· πολὺ ἀνήσυχος εἶχε διέλθει τὴν νύκτα ἐκείνην, διότι ἦτο φύσικῶς ἐπόμενον μετὰ τὴν ἐσπερινὴν ἐκείνην διήγησιν τῆς τροφῆς της νὰ παρουσιασθῶσιν ἄρκτοι καὶ λησταὶ εἰς τὸν ὕπνον της. Καὶ εἶδε λοιπόν, ὅτι μία ἄρκτος φρικώδους μεγέθους ὤρμησεν ὀρθία κατὰ τοῦ Φυλλίδα μὲ ἀνοικτὸν στόμα, καὶ ἐκεῖνος ἡμύνητο κατ' αὐτῆς μὲ γυμνὸν ἔξυφος· ἀλλ' αἰφνης προεξέβαλεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῆς ἄρκτου ἄλλη ἀγριωτέρα, ἀλλ' ἀνθρωπίνῃ κεφαλῇ μὲ μαύρην γενειάδα καὶ μακρὰν μελανὴν κόμην φοβερὸς ληστής ἐπέπεσε κατὰ τοῦ νεανίου. Συγχρόνως ἔλαμψεν ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα κραδαινομένη ὀξύτατῃ μάχαιρα· ὁ Φυλλίδας ἐφαίνετο χαμένος· ἀλλὰ ρίπτεται ἡ Χαριτὼ μετὰ μεγάλης κραυγῆς μετὰ τῶν παλαιόντων, καὶ ἐκ τῆς ἰδίας φωνῆς ἐξύπνησεν ἡ κόρη. Μὲ συγκεχυμένον βλέμμα ἀνεπήδησε μετὰ φόβου περιθεωμένη τὸν μόλις ὑπὸ τοῦ λυκαυγοῦς φωτιζόμενον ἥδη κοιτῶνα· ἀλλ' ἡ ἐπίκλησις μόνῃ της τροφῆς, κοιμωμένης εἰς τὸν προθάλαμον καὶ ἐκ τῆς αὐτῆς κραυγῆς· συνταραχθεῖσης, ἐπᾶνέφερε τὴν Χαριτὼ εἰς τὰς αἰσθήσεις της. Ἐτρεμεν ὅλη ἀναλογιζομένη τὸ κατ' ὕπνου ὄραμα, ἀλλ' ὁ εὐθύς ἐπελθὼν ὕπνος ἐξήλειψε τὴν φοβερὰν εἰκόνα, ὅσον καὶ δὲν ἤθελε νὰ κοιμηθῇ, ἐν διαρκείᾳ φόβου, μὴ ἐμφανισθῶσι καὶ πάλιν ἡ ἄρκτος καὶ ὁ ληστής. Ἄμα ἐξημέρωσεν, ἐσηκώθη, καθὼς καὶ ἡ Εὐτυχίς.

Ἄν ἡ Χαριτὼ, ὡς τόσαι ἄλλαι στενόκαρδοι γυναῖκες, ἦτο κυριευμένη ὑπὸ τῆς δεισιδαιμονίας, θὰ ἐξηγνίζετο εὐθύς ἀπὸ πρῶτας ἔνεκα τοῦ κακοῦ ὀνείρου διὰ τῶν γελοίων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τελετῶν, διὰ ν' ἀποσοβῇ τὰς κακὰς τοῦ πράγματος συνεπειάς. Ἀλλ' ἐκείνη ἐλάτρευε τοὺς Θεοὺς μετ' ἀληθινῆς εὐσεβείας καὶ ἦτο πεπεισμένη, ὅτι αἱ τύχαι τῶν ἀνθρώπων δι' αὐτῶν κυβερνῶνται· ἐγκαίρως ἐφρόντισεν ὁ Φιλοκλῆς διὰ καταλλήλων διδαγμάτων νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν θυγατέρα τοῦ ἀπὸ τῆς μωρᾶς δεισιδαιμονίας. Ἐὰν λοιπὸν τὴν πρῶταν ἐκείνην ἐλούσθῃ καὶ ἐφόρσεσιν καινουργέστατα καὶ καθαρὰ ἐνδύματα, δὲν ἔκαμε τοῦτο συνεπεία τοῦ ὀνείρου, ἀλλ' ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ θύσῃ τοῖς ἐφεστίοις Θεοῖς καὶ νὰ προσευχηθῇ ὑπὲρ τῆς αἰσίας ἐπιστροφῆς τοῦ φίλου της. Διότι τοὺς Θεοὺς ἔπρεπε νὰ πλησιάζουν τότε οἱ ἄνθρωποι μὲ καθαρὸν σῶμα καὶ μὲ καθαρὰ ἐνδύματα, μὲ καθαρὰς ἐπίσης χεῖρας καὶ μὲ καθαρὰν μάλιστα καρδίαν. Ἐθεσε στέφανον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ ἐπῆγε μετὰ τῆς Εὐτυχίδος, ἥτις ἔφερε τὸ κάνιστρον τοῦ λιβανωτοῦ, εἰς τὸν σηκόν, τὸ παρεκκλήσιον δηλ. τοῦ οἴκου. Καθ' ὃν δὲ χρόνον ἔρραινε τὴν φλόγα τοῦ βώμοῦ μὲ τὸν εὐώδη λιβανωτόν, ἐψιθύριζε τὴν προσευχὴν της, καὶ ἤρχετο νὰ φέρωσιν οἱ Θεοὶ σφόν καὶ

ἀβλαβὴ εἰς τὸν οἶκον τὸν Φυλλίδα της καὶ νὰ . . . — αὐτὸ ὅμως τὸ ἐσκέφθη μόνον, καὶ δὲν τὸ ἐξέφρασε — καὶ νὰ τὴν ἀγαπᾷ ἔσθῃ καὶ ἐκεῖνος, καθὼς προτῆτερά . . .

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ἐπεκράτησεν ἡδὴ ἡ συνήθης ἀνὰ τὸν οἶκον ζωρότης καὶ ὅλοι ἤρχισαν τὴν συνειθισμένην ἐργασίαν των. Ἡ Χαριτὼ, προσενηκουῖσα ἡδὴ τὴν θυσίαν, περιήρχετο εἰς τὸν κήπον ἀναπνέουσα ἐπὶ μικρὸν τὴν δροσερὰν τῆς πρῶτας αὐραν, κατόπιν δὲ ἤρχισε νὰ ἐτοιμάζῃ καὶ νὰ στολίζῃ μὲ τὰς χεῖράς της αὐτὴ το δωμάτιον τοῦ Φυλλίδα, εἰς τὸ ὅποιον καὶ πρότερον κατῴκει καὶ ὅπερ καὶ τώρα ἤθελε καταλάβει. Ἐβαλε δ' ἐκεῖ εἰς ἓν μέρος ὡς δῶρον φιλίας δεξιώσεως ἓνα ὠραῖον χιτῶνα, τὸν ὅποιον παρύφανεν αὐτὴ μὲ πολὺ τιμὰ ἰδικὰ της κεντήματα.

Ἐπὶ τέλους ἦλθε καὶ ἡ ὥρα, καθ' ἣν καὶ τὸ λοιπὸν τοῦ οἴκου μέρος ἔδει νὰ στολισθῇ ἑορτασίμως πρὸς δεξιῶσιν τοῦ παλινστοῦντος νεανίου· διότι ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο πράγματι ἑορτὴ δι' ἅπαντας. — Αἱ οἰκίαι τῶν πρόπατόρων ἡμῶν ἐκ δύο μάλιστα, ὡς γνωστόν, συνέκειντο μερῶν, ἦτοι τοῦ περιστυλίου, εἰς ὃ καὶ ξένοι χάριν τῶν συναναστροφῶν εἶτε καὶ μακροτέρας διαμονῆς εἰσῆγοντο, καὶ ὅπερ περιεβέλλετο ὑπὸ αὐλῆς ἐν εἵδει στοᾶς, καὶ τῆς γυναικωνίτιδος, ἦτοι τοῦ διαμερίσματος ἐκείνου, ἐν ᾧ ἐδέσποζεν ἡ οἰκοδέσποινα ἐπιτηροῦσα τὰς ἐργαζομένας θεραπαινίδας. Διὰ τῆς αὐλείου θύρας εἰσῆρχετο τις διὰ τοῦ στενοῦ πυλῶνος εἰς τὸ περιστύλιον τοῦτο, ὅπερ περιωρίζετο ὑπὸ τριῶν κατὰ τὰς τρεῖς πέριξ πλευρὰς διηκουσῶν καὶ ἀνωθεν κεκαλυμμένων στοᾶν, διότι μόνον ἡ τετάρτη, ἡ ἀπέναντι δηλ. τῆς θύρας πλευρὰ δὲν εἶχε στύλους. Ὅπισθεν τῶν στύλων τούτων ἐκείντο σειραὶ ὅλαι διαφόρωνωματίων, τῶν ὁποίων αἱ θύραι ἐβλεπον εἰς τὰς στοᾶς, ἦσαν δὲ τὰ δωμάτια ταῦτα ἀποθηκαί, κοιτῶνες διὰ τοὺς ἄνδρας τῆς οἰκογενείας ὡς καὶ τοὺς δούλους καὶ τοὺς ξένους, ἐστιατόρια κτλ. Τὸ μεσαῖον τοῦ περιστυλίου μέρος ἦτον ὑπαιθρον, ἐξωραΐζετο δὲ συνήθως διὰ τινος βώμοῦ τοῦ ἐρκείου Διός, τοῦ ἐφεστίου δηλ. Θεοῦ. Ὅσαι δὲ οἰκίαι δὲν εἶχον μέγα ἐμβαδόν, εἶχον τὴν γυναικωνίτιν συνήθως εἰς ἀνώτερον πάτωμα· ἄλλως ἔκειτο τὸ διὰ τὰς γυναῖκας διαμέρισμα τοῦ οἴκου ὀπισθεν τοῦ περιστυλίου, δηλ. ἦν ἰσόγειον. Ὁ οἶκος τοῦ Φυλλίδα εἶχεν ἐπαρκὴ διὰ τὰς ἐκτάσεις ταύτας χώρον, καὶ διὰ τοῦτο ἡ γυναικωνίτις, ἦν ἐπίσης περιβεβλημένη, ὡς εἰς πάντας τοὺς πλουσίους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης οἴκους, δι' εὐρυχώρου αὐλῆς καὶ ὁμοίας στοᾶς, οἷα ὑπῆρχον πρὸ τῆς κυρίας εἰσόδου. Πρὸ τῆς θύρας δέ, ἥτις ἀπὸ τοῦ προσθίου τῆς οἰκίας μέρους ἦγεν εἰς τὴν γυναικωνίτιν, ὑπῆρχεν εὐθύς μετὰ τὸ πρῶτον περιστύλιον αἰθουσα εὐρεῖα, ἀνοικτὴ ὅλως πρὸς τὸ μέρος τῆς αὐλῆς. Αὐτὴ ἦν ἡ λεγομένη προστάς, θεωρουμένη μάλιστα καὶ ὡς ὄριον τοῦ διὰ τὴν οἰκογένειαν ἀποκλειστικῶς προωρισμένου ἐν τῷ οἴκῳ μέρους, ὅπερ ἤρχετο εὐθύς μετ' αὐτήν. Ἐν αὐτῇ συνηθροίζετο ἡ οἰκογένεια συνήθως διὰ τὴν κοινὴν ἐστίασιν καὶ τὰς θυσίας πρὸς τὴν Ἑστίαν, τὴν ἱερὰν τοῦ οἴκου προστάτιδα.

Ὅλη ἡ οἰκία τοῦ Φιλοκλέους δὲν ἐπρόκειτο βέβαια νὰ στολισθῇ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Διὰ τοῦτο ἠρξέσθην μὲ τὴν διακόσμησιν τοῦ προσθίου μόνον μέρους, ἐξελέγησαν τὰ κυριώτερα μάλιστα αὐτοῦ μέρη, καὶ ἰδίως ἡ θύρα τοῦωματίου τοῦ Φυλλίδα, ἡ προστάς καὶ ὁ βώμος τοῦ ἐρκείου Διὸς μετὰ τῶν πέριξ. Εἰσῆλθε λοιπὸν ὁ Φιλοκλῆς μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῆς θυγατρὸς του εἰς τὸ περιστύλιον· κάνιστρα μετὰ στεφάνων διαφόρου μεγέθους εἶχον ἡδὴ ἐτοιμασθῇ, καὶ πληθος δούλων καὶ θεραπαινίδων ἤρχισαν ἡδὴ κατὰ τὰς διαταγὰς τοῦ οἰκοδεσπότου, ὃν ἐβοήθουν ἐνίοτε μὲ καμμίαν

συμβουλὴν καὶ αἱ γυναῖκες, τὴν σπουδαίαν ἐκείνην ἐργασίαν, ἣτις πράγματι μετ' ἀληθινῆς ἀφοσιώσεως ἀπασχολεῖ πάντας. Ἡ Χαριτὼ διηύθυνε κυρίως τὴν πρὸ τοῦ δωματίου τοῦ Φυλλίδας ἐργασίαν, καὶ ἀφοῦ ἀπετελείωσε μετὰ πάσης ἐπιμελείας καὶ φιλοκαλίας τὴν κυριωτέραν ἐκείνην διακοσμήσιν, ἤρχισε νὰ παρατηρῇ μετὰ προσοχῆς καὶ τὰ λοιπὰ μέρη. Οἱ ἀνδριάντες, ὧν πλείστοι ἴσταντο παρὰ τοὺς τοίχους πέριξ, ἐκαθαρίσθησαν μετὰ πολλῆς προσοχῆς, ὥστε οὐδὲ μόνον κόνεως νὰ μὴ μείνῃ ἐπ' αὐτῶν, ἐστεφανώθησαν δὲ πάντες, μεγάλοι δ' ἐπίσης στέφανοι ἐξετάθησαν ἐπὶ τῶν τοίχων, πλείονα δ' ἄνθη εἰς τὰ καταλληλότερα μέρη καὶ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς Ἑστίας. Ἐπὶ δὲ τοῦ παρὰ τὸν βωμὸν τοῦ Διὸς ἐδάφους ἐφύοντο ποικίλα ἄνθη ἐν κομψαῖς πρασιαῖς καὶ ἀμφιλαφεῖς θάμνοι. Ἡ Χαριτὼ ἐφρόντισε νὰ φέρωσιν ἐκ τοῦ κήπου ὠραῖα ἐν γάστραις ἄνθη καὶ ἀειθαλῆ δενδρύλλια, ἅτινα ἐπνύξανον τὴν ἀφθονίαν καὶ ποικιλίαν τῆς διακοσμῆσεως· αὕτῃ ἡ ἰδία ἔθεσε σεμνῶς καὶ εὐδαίμωνως ὑπομειδῶσα πολλὰς γάστρας ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ Διὸς καὶ εἰς ἄλλα κατ' ἀρέσκειάν τῃς μέρη. Ἡ κόρη εὐρίσκετο εἰς περιεργὸν ἐρεθισμόν, τὸν ὅποιον ἐνέησαν· μὲν καὶ ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ, οὐχὶ ὁμῶς καὶ οἱ ἄλλοι· οἱ γονεῖς μόνον ἔβλεπον, πῶς ἡ θυγάτηρ τῶν ἐξήρχετο κρυφίως διὰ τινος θύρας συγνά, καὶ πῶς μετ' ὀλίγων ἐπανήρχετο μὲ ἐν νεφύδιον εἰς τὸ μέτωπον καὶ τοὺς ὀφθαλμούς. Προσποιοῦντο ὁμῶς, ὅτι δὲν παρετήρουν τάχα τὰς περιοδικὰς ταύτας ἀπομακρύνσεις, ἐνῶ ἤξευρον μάλιστα, ὅτι ἡ Χαριτὼ ἀνέβη καὶ εἰς τὸ ὑψίπεδον τῆς στέγης, διὰ νὰ ἴδῃ ἐκεῖθεν ὅσον πλείστον τοῦ δρόμου, ὅθεν θὰ ἤρχετο ὁ Φυλλίδας.

Ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ ἐργασία αὕτη, ὀλίγοι δὲ μόνον ἐκ τῶν θεραπεινιδῶν κατεγίνοντο ἔτι εἰς συμπλήρωσιν τῆς ὅλης διακοσμῆσεως, ἐκάθισεν ἡ οἰκογένεια περὶ τὴν λιτὴν τοῦ προγεύματος τράπεζαν — εἶπομεν ἤδη, ὅτι ἡ κυρία τῆς ἡμέρας ἐστίας τῇ τὸ δεῖπνον — ἣτις ἐστρώθη ἐκεῖ ἐν τῇ στοᾷ, ὅθεν ἠδύναντο καὶ νὰ ἐπιτηρῶσι τὰς ἐργαζομένας θεραπεινιδας. Εὐκόλως ἠδύναντο τις νὰ παρατηρήσῃ εἰς τὰ ζωηρά καὶ πανταχοῦ περιπλανώμενα τῆς Χαριτοῦς βλέμματα, πόσον ἔχαιρε διὰ τὸν ὄντως μεγαλοπρεπῆ στολισμὸν τοῦ οἴκου καὶ πῶς ἀνεπόλει καὶ αὐτοῦ τοῦ Φυλλίδας τὴν χαρὰν ἅμα τῇ θάα τοσαύτης τιμητικῆς παρασκευῆς, ἣτις ἐγένετο ἐπὶ τῇ ἀφίξει του. „Πότε, λέγεις, πατέρα, ἠρώτησεν ἡ κόρη, „μπορεῖ νὰ ἦνε ἐδῶ ὁ Φυλλίδας; Τώρα μάλιστα ἄς ἤρχετο, διότι ὅλα εἶνε ἑτοιμα πρὸς ὑποδοχὴν του.“

„Ἄν ἐταξείδευε μόνος του“, εἶπεν ἡ μήτηρ, „μποροῦσε νὰ ἦνε ἐδῶ εἰς 2½ ἡμέρας. Τὸν ἀκολουθοῦν ὁμῶς πεζοὶ δύο δούλοι μὲ τὰ πράγματά του, καὶ γνωρίζω τὸν Φυλλίδαν μὰς, ἔχει πολλὴν συμπάθειαν μὲ τοὺς δούλους, καὶ χάριν αὐτῶν δὲν θὰ τρέχῃ βέβαια γλήγωρα.“

„Καὶ τί ἄλλο γὰρ θὰ ἦνε ἄρα γε ἐκεῖνο, ποῦ ἐμίσθωσεν ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας“, ὑπέλαβε καὶ ὁ πατὴρ.

„Ὅπως καὶ ἂν ἦνε“, εἶπεν ἡ Χαριτὼ, „μέχρις Ἀλιάρτου θὰ ἦλθε βέβαια χθὲς το βράδυ. Ἐτση δὲν εἶνε, πατέρα; Ἐκεῖ, θαρρῶ, ἔστειλες τὸ κόκκινον ἐκεῖνο ἄλλο γὰρ Σου, τὸν Ξάνθον Σου, διὰ νὰ τὸν πάρῃ· εἶνε τὸ γληγωρότερον ἄλλο γὰρ μὰς καὶ πιστεύω νὰ τὸν φέρῃ αὐτὸ γληγωρότερα ὥς ἐδῶ, παρὰ τὸ ἄλλο ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας ὥς τὴν Ἀλιάρτον. Καὶ ἂν ἤμουν ἔστων τόπον τοῦ Φυλλίδας, θὰ ἔδινά δρόμον ἔστ' ἄλλο γὰρ, καὶ οἱ δούλοι, μποροῦσαν νὰ ἔλθουν ἀπὸ τὴν Ἀλιάρτον ἀργότερα ὅσον θέλουν· ὥς τὸ βράδυ πάντοτε θὰ ἤρχοντο καὶ αὐτοί.“

„Βλέπω, ὅτι τὰ ξεύρεις, κόρη μου, τὰ πράγματα καλά“,

εἶπε μειδιῶν ὁ πατὴρ· „ἀλλὰ πιστεύω, ὅτι ἔχομε νὰ περιμεινῶμεν ἀκόμη μερικὰς ὥρας.“

Καὶ ἐνῶ οὕτω συνδιελέγετο ἡ οἰκογένεια, ὥρμησεν αἰφνης ὁ θυρωρὸς εἰς τὸ μέσον καὶ ἐφώνησεν: „Ἐρχεται! ὁ Φυλλίδας ἔρχεται!“ Καὶ ἦτο ἡ φωνὴ ἐκείνη ἀληθῶς εὐφρόσυνος, καὶ ἀντήχησε καθ' ὅλον τὸν οἶκον. Δρομαῖοι ἔσπευσαν ὕλοι, καὶ ἡ οἰκογένεια καὶ πάντες οἱ δούλοι διὰ τοῦ πυλῶνος εἰς τὸ προαύλιον πρὸς δεξιῶσιν τοῦ προσφιλοῦς νέου, ὅστις ἅμα καταβάς ἀπὸ τοῦ ἵππου ἔπρεξε καὶ ἐνηγκαλίσθη τὸν Φιλοκλέα καὶ τὴν μητέρα. Κατόπιν ἦλθεν ἡ σειρά τῶν ἄλλων, τῶν δούλων καὶ τῶν θεραπεινιδῶν, αἵτινες πᾶσαι ἔδραμον ἐκεῖ μετὰ χαρᾶς, διὰ ν' ἀσπασθῶσι τὴν χεῖρα τοῦ καλοῦ νεανίου. „Ἀλλὰ ποῦ εἶνε ἡ Χαριτὼ!“ ἀνέκραξε μετ' ὀλίγον ὁ Φυλλίδας βλέπων εἰς τὰ πέριξ μὲ ἀνήσυχον βλέμμα· „μήπως εἶνε ἀσθενής;“

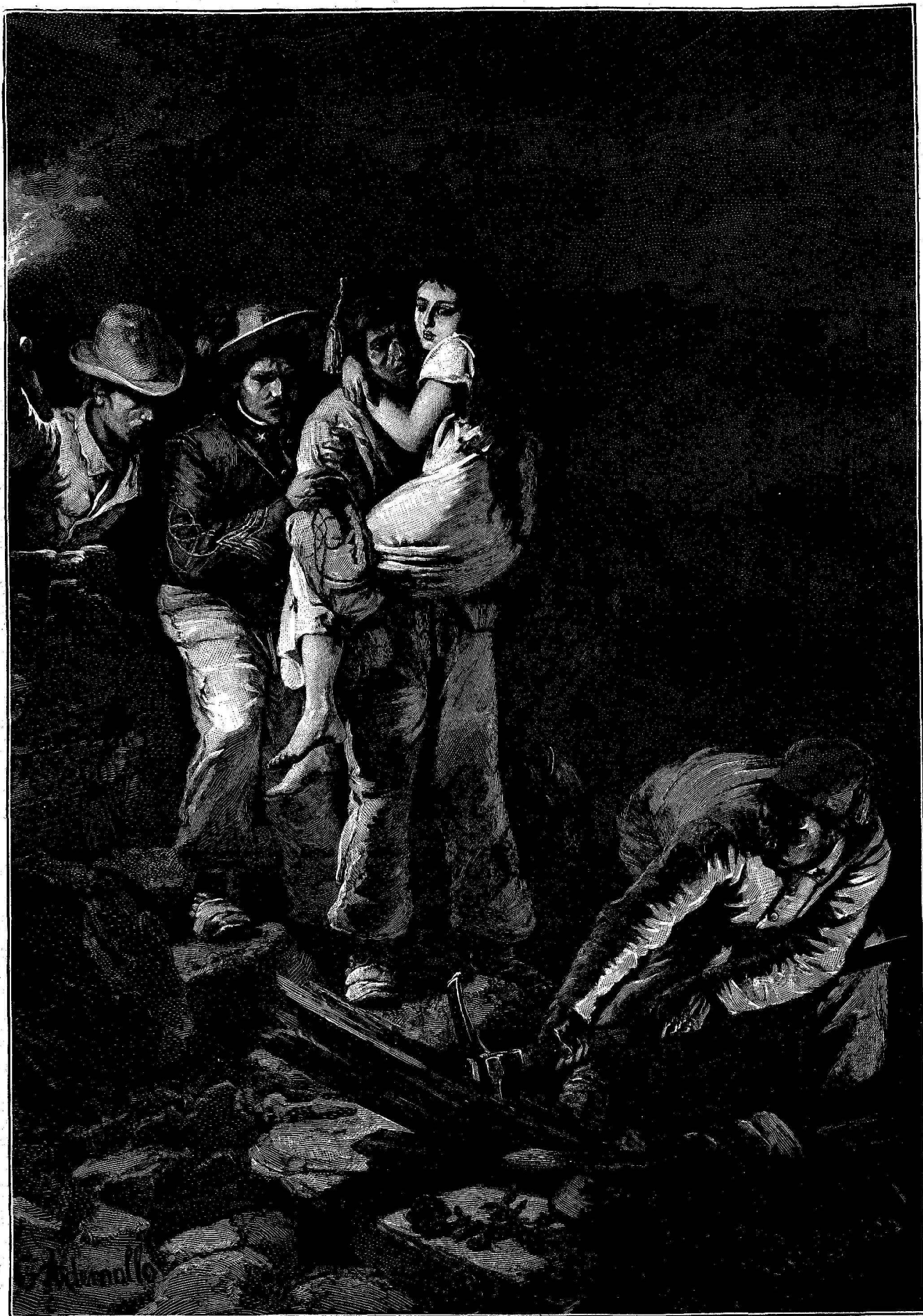
Τώρα παρετήρησαν καὶ οἱ γονεῖς, ὅτι ἔλειπεν ἡ Χαριτὼ. Ἡ εὐαίσθητος κόρη ἅμα τῇ φωνῇ τοῦ θυρωροῦ ἠγέρθη πράγματι μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς, διὰ νὰ σπεύσῃ μετ' αὐτῶν πρὸς προὔπαντησιν τοῦ ἀφικομένου, ἀλλ' ἡ αἰφνιδία ὅσον καὶ προσδοκωμένη, ἀγγελία, καὶ ἡ μεγάλη χαρὰ ὥσει διὰ γοητείας ἐδέσμευσαν τὰ μέλη τῆς καὶ δὲν κατῴρθωσεν οὐδὲ βῆμα νὰ προχωρήσῃ. Καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ὀρθία, ὁμοία μὲ ὠραῖον ἀγαλμα, ὠχρὰ καὶ μὲ ἀτενὲς βλέμμα. Ἐπαλλε πολὺ δυνατὰ ἡ καρδία τῆς. Καὶ ἅμα ὁ Φυλλίδας, προηγηθεὶς τῶν ἄλλων, ἐπεφάνη πρὸ τοῦ πυλῶνος, ἐλύθησαν αἰφνης οἱ δεσμοὶ τοῦ σώματός τῆς καὶ ἐπέταξε μὲ ἀκρατήτον χαρὰν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ παιδικοῦ τῆς φίλου. Εὐθὺς ὁμῶς ἅμα κατεστάλη ὁ πρῶτος ἐκεῖνος τῆς χαρᾶς τῆς βρασμός, ὥπισθοχώρησεν, ὡς κατησχυμένη, ὥσει ἔκαμνεν ἀπρεπὲς ὑπὸ τὰ ὄμματα τῶν ἄλλων. Ὁ Φυλλίδας παρετήρησε τότε μετὰ προσοχῆς τὴν διακεκοσμημένην αὐτὴν καὶ εἶπε συγκεκριμένως ἐκ τῆς πολλῆς χαρᾶς: „Πόσον ὠραῖα εἶνε! Καλοὶ μου γονεῖς καὶ Χαριτὼ μου, πῶς θὰ Σὰς εὐχαριστήσω δι' ὅλα αὐτὰ τὰ δαίγματα τῆς ἀγάπης Σας!“

Οἱ ὑπηρεταὶ διεσκορπίσθησαν καὶ ἕκαστος αὐτῶν ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἐργασίαν του· μόνον ἡ Εὐτυχὴς ἔμεινε παρὰ τοῖς κυρίοις, πέμπτη αὕτη μεταξὺ τῶν τεσσάρων ἄλλων χαϊρόντων. Εἶχε δὲ τὸ προνόμιον τοῦτο ἀνέκαθεν, νὰ θεωρῇται δηλ. ὡς μέλος τῆς οἰκογενείας τοῦ Φιλοκλέους καὶ ν' ἀναμιγνύεται εἰς κάθε ζήτημα καὶ εἰς κάθε καιρὸν ἐν οικιότητι. Ἦτο εὐγλωττοτέρα πάντων, νῦν δὲ μάλιστα ἐφάνη ἡ ὑπεροχὴ τῆς αὐτῇ ἐναργέστατα. Ἡ Χαριτὼ ὀλίγιστα ὠμίλει· ἔβλεπε μόνον τὸν φίλον τῆς, ἀλλὰ μετὰ τινος δειλίας καὶ σιωπηλῇ καὶ τρόπον τινὰ λάθρα· δὲν ἐξεφράζετο ὁμῶς περὶ τῶν παρατηρήσεών τῆς τούτων. Ἀλλ' ἡ Εὐτυχὴς ἀπ' ἐναντίας ἠθέλε νὰ ἀκουσθῶσιν αἱ παρατηρήσεις τῆς καὶ εἶπε: „Δὲν τὸ βλέπεις καὶ Σὺ, Χαριτὼ, ὅτι ὁ Φυλλίδας μὰς ἔγεινεν ἀνδρικώτερος καὶ πλεὶς ἔτση γεμάτος; Κύτταξε τοὺς πλατεῖς αὐτοὺς ὄμους του! Τὰ μαλλιά Σου ἐμαύρισαν περισσότερο, καὶ τὰ γένειά Σου μεγάλωσαν, Φυλλίδα. Καὶ τὸ πρόσωπο . . . — αὐτὸ πάντοτε ἦταν εὐμορφὸν· ἀλλὰ τώρα μοιάζει ἔτση ὥρμιον ἑωρικό· ἡ μορφή Σου εἶνε ζωηρά, καὶ τὸ χρῶμά Σου“

„Νὰ τα, τώρα!“ ὑπέλαβεν ἡ μήτηρ μὲ προσπεποιημένον ὕφος ἐνδοιασμοῦ τινος· „Δὲν μ' ἀρέσει αὐτὸς ὁ ἐνδοσιασμός. Φοβοῦμαι . . .“

„Καὶ ἐγὼ φοβοῦμαι“, ἀνεφώνησε φαιδρὸς ὁ Φυλλίδας. „Ἡ Εὐτυχὴς μ' ἐρωτεύει!“

„Ἄν δὲν εἶνε ὥς τώρα ἐρωτευμένη“, προσέειπεν ὁ οἰκοδεσπότης μετὰ προσπεποιημένης σοβαρότητος.

ΕΞΟΡΥΞΙΣ ΚΕΧΩΣΜΕΝΩΝ.

Είχευ υπό Ademollo.

„Βοήθησέ με, Σύ, Χαριτώ μου!“ ανέκραξεν ἡ Εὐτυχίς· „ὅλοι τώρα μαζὶ θὰ πέσουν ἐπάνω μου μὲ τὰ περιπαίγματα τους. Τί ἔχω νὰ γείνω τώρα ποῦ ἐπέστρεψε πάλιν ὁ φοβερός αὐτὸς περιγελαστής, ὁ Φυλλίδας!“

„Μὴ φοβᾶσαι, Εὐτυχίς μου“, ὑπέλαβεν ὁ Φυλλίδας καταπραΐνων τὴν αγαθὴν γυναῖκα, „δὲν θὰ τὰ χαλάσουμε· ἐμεῖς πάντοτε ἤμασταν μαζὶ ἀγαπημένοι, τώρα μάλιστα ἔσται ποῦ πάχαινες ἑστὰ δύο αὐτὰ χρόνια κ' ἔγεινες γεμάτη . . .“

„Ορίστε καὶ πάλι!“ ἀνεφώνησεν ἡ Εὐτυχίς μετὰ τινος ἀγανακτήσεως· „ὦραϊα θὰ πάγῃ ἔσται! Δὲν βλέπεις καλλιτέρα τὴν Χαριτῶ μας; Ἐκείνης νὰ λέγῃς τέτοια καλὰ λόγια . . .“

Ἐρυθρίασεν ἡ Χαριτῶ, ὁ δὲ Φυλλίδας εἶπε μετὰ τινος ἀμηχανίας· „Αὐτὸ τὸ ἔκαμα ἤδη, Εὐτυχίς. Ἡ Χαριτῶ ἐμεγάλωσε βέβαια κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἀπουσίας μου, ἀλλὰ ὅλοι Σας τώρα, ποῦ Σὰς ξαναβλέπω ἐπὶ τέλους, μοῦ εἶσθε ἄλλο τόσο ἀγαπητότεροι.“

Τάχιστα ἀνέκτησεν ὁ Φυλλίδας τὴν φυσικὴν ἐκείνην προσοικείωσιν πρὸς τὸν τόπον, ὅπου διῆλθε τὴν νεότητά του καὶ ἔζησε μετ' ἄνθρώπων τὸσαύτην ἐχόντων πρὸς αὐτὸν ἀγάπην, οἱ δὲ θεοὶ αὐτοῦ γονεῖς ἐπίσης ταχέως διεῖδον εἰς τοὺς φαειροὺς καὶ ἀφελεῖς τρόπους του, εἰς τὴν ἐκ βαθείας ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης προερχομένην φιλοφροσύνην του, ὅτι ἡ καρδιά τοῦ νέου δὲν μετεβλήθη καὶ μετὰ τινος ἡθικῆς ἱκανοποιήσεως παρετήρησαν, ὅτι ὁ Φυλλίδας πράγματι ἀδιάφθορος ἐπανήλθεν ἐκ τῆς ξένης.

Ἀφοῦ ἐπὶ βραχὺν τινα χρόνον ὁ νεανίας ὁπεμακρύνθη τῆς συναναστροφῆς, διὰ νὰ ἀναζωογονηθῇ ἐκ τῆς κοπώσεως διὰ τινος λουτροῦ καὶ διὰ ν' ἀλλάξῃ ἐνδύματα, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν προστάδα, ἐνθα πλὴν τῆς οἰκογενείας συνῆλθον καὶ τινες τῶν προτιμωμένων ὑπηρετῶν, ὅπως καὶ οὗτοι συμματάσχῃ τῆς θυσίας, ἥτις ἐπρόκειτο κατὰ τὰ ἔθιμα τοῦ καιροῦ ἐκείνου νὰ προσεγεχθῇ ὑπὸ τοῦ παλινεστοῦντος εἰς τὴν Ἑστίαν. Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἱεροτελεστίας ταύτης καὶ τῆς προσευχῆς ἐκάθισαν εἰς τὴν τράπεζαν, ἐνωρίτερον σήμερον ἢ κατὰ τὸ σῆνθος, καὶ τοῦτο χάριν τοῦ Φυλλίδα. Εἰς τὴν τράπεζαν παρεκάθισαν καὶ οἱ κατὰ τὴν θυσίαν παρευρεθέντες δοῦλοι, διότι ὁ Φιλοκλῆς, ὡς φιάνθρωπος καὶ εὐμενὴς κύριος, δὲν ἔκαμνε καμμίαν ἀπότομον διάκρισιν μεταξὺ ἑαυτοῦ καὶ τῶν μᾶλλον ἀνεπτυγμένων ἐκ

τῶν ὑπηρετῶν του, ἐν στενῷ μάλιστα οἰκογενειακῷ κύκλῳ. Μεταξὺ τούτων εὐρίσκοντο καὶ τρεῖς διευδυνταὶ τῶν διαφόρων καταστημάτων του, οὓς εἶχεν ἤδη ἀπελευθερώσει, σὺν αὐτοῖς δὲ καὶ ὁ παιδαγωγὸς τοῦ Φυλλίδα, ὅστις ἦν δοῦλος αὐτοῦ τοῦ Φυλλίδα. Ὁ Ἀρίφρων — ὁὕτως ἐκαλεῖτο ὁ δοῦλος — ἀπὸ τοῦ χρόνου ἤδη, καθ' ὃν ἔζη ἔτι ὁ πατὴρ τοῦ Φυλλίδα, ἦν παιδαγωγὸς καὶ ἐπόπτης τούτου, ἐξαετοῦς μόλις· ἐπετήρει δὲ τὴν παῖδα, ὡς καὶ πάντες οἱ παιδαγωγοὶ τῆς ἐποχῆς, πανταχοῦ, ἐντός τε καὶ ἐκτὸς τῆς οἰκίας, ἐθίζων αὐτὸν εἰς τὴν πειθαρχίαν καὶ τὴν χρηστοθήθειαν, ἀποτρέπων παντὸς τοῦ ἐπιληψίμου, συνοδεύων καθ' ἐλάχιστην μετὰ τῶν βιβλίων καὶ τῶν ἄλλων πρὸς διδασκαλίαν χρεωδὼν ὑπὸ μάλης εἰς τοῦ γραμματιστοῦ, τοῦ διδασκάλου δηλ. τῶν κοινῶν γραμμάτων, καὶ βοηθῶν αὐτὸν εἰς τὴν κατ' οἶκον μελέτην· διότι ὁ Ἀρίφρων δὲν ἦτον ἀπαιδευτὸς ἄνθρωπος. Ὅταν ἀπέθανεν ὁ πατὴρ τοῦ Φυλλίδα, παρέλαβεν ὁ Φιλοκλῆς καὶ τὸν παιδαγωγὸν εἰς τὸν οἶκόν του, διὰ νὰ παραστατῇ τὸν παῖδα, καὶ οὕτω εἶχεν ὁ Φυλλίδας μέχρι τοῦ 16. τῆς ἡλικίας του ἔτους, ἥτοι μέχρι τῆς εἰς ἐφήβους κατατάξεώς του, καθ' ὃν χρόνον ἐπεσκεπτετο καὶ τὴν σχολὴν τοῦ γραμματικοῦ, ἥτοι τοῦ διδασκάλου τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων, τοῦ μουσικοῦ καὶ τοῦ γυμναστοῦ, τὸν Ἀρίφωνα ὡς τὸν πιστότατον καὶ εὐσυνειδητότατον ὁδηγόν. Ὁ Φιλοκλῆς ἤθελεν ἀπὸ πολλοῦ βέβαια ἐλευθερώσει τὸν πιστὸν τοῦτον δοῦλον, ἐὰν ἦτον αὐτὸς ὁ κύριός του, ἀλλὰ προβλέπομεν ἤδη ὅτι καὶ ὁ Φυλλίδας, εὐθὺς ἅμα διαχειρισθῇ ὁ ἴδιος τὴν περιουσίαν του, θὰ τῷ χάριση τὴν ἐλευθερίαν, διότι ἀπὸ καρδίας εὐγνωμονεῖ τὸν σύμβουλον τῆς νεότητός του. Ἄλλως ὁ Ἀρίφρων μετὰ τοῦ Φυλλίδα ἐδίδασκε τὴν Χαριτῶ κατὰ τὰς ὁδηγίας τοῦ οἰκοδεσπότη τοῦ ἀνάγνωσιν καὶ τὴν γραφήν, διότι τὰ κοράσια ἐπαιδεύοντο καὶ ἐδιδάσκοντο μόνον κατ' οἶκον· παρὰ τῶν δύο διδασκάλων του ἔμαθε τὸ τρυφερόν θυγάτριον πολλὰ ὠραῖα ρητά, μύθους καὶ ποιήματα καὶ εὐγνώμονα εἶχε πάντων τούτων μνήμην. Ἀφοῦ δὲ ὁ Φυλλίδας ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν, καθ' ἣν δὲν εἶχε πλέον ἀνάγκην ξένης ἐποπτείας, ὁ Ἀρίφρων δὲν ἔπαυσεν εἰσάγων εἰς τὸν οἶκον πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ συντελέσῃ εἰς μόρφωσιν καὶ ψυχαγωγίαν ἅμα τῶν κυρίων του.

Ἄλλ' ἡ οἰκογένεια ἐκάθισεν ἤδη εἰς τὴν τράπεζαν. Ἄς εὐχηθῶμεν πᾶσι καλὴν ὁρεξιν.

[ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.]

(ἔπεται συνέχεια.)

Ο ΔΗΛΗΤΗΡΙΩΔΕΣΤΕΡΟΣ ΤΩΝ ΑΜΜΑΝΙΤΩΝ.

Ἰπάρχουσι καὶ εἰς τὸν ἄκακον τῶν φυτῶν κόσμον πλάσματα κακοῦργον καὶ μοχθηρὰν ἔχοντα τὴν φύσιν, τὰ ὅποια διὰ τῆς ἐξωτερικῆς των ὕψους δύνανται νὰ ἐξαπατήσωσι τοὺς ἀπροσέκτους ὡς πρὸς τὸν ἐσωτερικόν των χαρακτήρα καὶ διὰ τῆς ἐπενεργείας των φοβερὰν νὰ ἐπιφέρωσιν αὐτῷ βλάβην, οὐχὶ δὲ σπανίως καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν θάνατον.

Μεταξὺ τῶν τοιούτων ἀπαισίων φυτῶν συγκαταλέγονται καὶ οἱ δηλητηριώδεις ἀμμανίται, οἱ ὅποιοι δι' ὅλης τῆς ἐξωτερικῆς των μορφῆς καὶ διὰ τῆς διαμονῆς αὐτῶν εἰς σκιερὰ καὶ δασώδη μέρη, ἐπὶ σηπομένων ὕλῳν, συμβολικῶς προδίδουσι τὴν ἀληθινὴν των φύσιν. Ὁ κινδυνωδέστατος μεταξὺ τῶν ἀγνώστων τούτων ἐχθρῶν εἶνε ὁ φαλλοειδὴς λεγόμεν. ἀμμανίτης (Amanita bulbosa), ὅστις δὲν βλαστάνει εἰς ὑποπτα μέρη, δὲν πολλαπλασιάζεται ἐπὶ σαπρῶν ὕλῳν, ἀλλ' εὐρίσκεται πρὸ πάντων εἰς τὰς ἀραιὰς καὶ χλοαζούσας τοποθεσίας

τῶν δασῶν καὶ διατηρεῖται μέχρι τοῦ φθινοπώρου ἐγγὺς ἄλλων διαφόρων καὶ ἀβλαβῶν ἀμμανιτῶν, οἱ ὅποιοι ἀποτελοῦσιν ἐκλεκτοτάτην τροφήν καὶ τρυφερώτατον ἔδεσμα ἐπὶ τῶν τραπέζων τῶν πλουσίων. Ὁ φαλλοειδὴς ἀμμανίτης εἶνε λευκός, μόνον δ' ἐπὶ τῆς κορυφῆς του βλέπομεν ὑποκίτρινον τὸ χρῶμα, ἢ πρασινόφαιον καὶ σπανίως βαθύφαιον. Διὰ νὰ τὸν διακρίνῃ τις ἀπὸ τῶν ἀβλαβῶν συναδέλφων του πρέπει καλῶς νὰ γνωρίζῃ τὰ διακριτικὰ του γνωρίσματα. Αἱ εἰκόνες ἡμῶν παριστάνουσι τὰ διάφορα τῆς ἀναπτύξεώς του στάδια καὶ ἐν μὲν εἰκόν. 1. βλέπομεν τὸν πρῶτον αὐτοῦ βλάστησιν, ἐν εἰκόν. 2. δὲν ἀνεπτύχθη εἰς ἐπὶ τελείως ἡ πιλοειδὴς αὐτοῦ κεφαλὴ, ἐν ᾧ ἡ εἰκὼν 3. δεικνύει ἡμῖν αὐτὸν ὥριμον.

Ὁ ἀμμανίτης οὗτος εἶνε ἐπικίνδυνος εἰς τὸν ἡμέτερον ὀργανισμόν κυρίως ὡς ἐκ τῆς βραδείας αὐτοῦ καὶ ὑπολαν-